

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **LIPINA-AGRO s. r. o.**, se sídlem Hrubá Vrbka 189, zastoupené Mgr. Liborem Rojarem, advokátem se sídlem Veselská 710, Uherský Ostroh, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2015, č. j. 37270/2015-MZE-12151, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2017, č. j. 11 A 155/2015 - 58,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] V této věci jde o spor mezi uživateli zemědělských pozemků. Spor probíhá mezi žalobkyní, jakožto vlastníkem pozemků na straně jedné, a podnikateli, jakožto nájemci těchto pozemků na straně druhé, o to, kdo z nich má být uveden v evidenci využití půdy podle uživatelských vztahů (§ 3a a § 3g zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství).

[2] Dne 14. 11. 2014 zahájil Státní zemědělský intervenční fond, regionální odbor Brno (dále také jen „Fond“), na základě podnětu žalobkyně řízení ve věci aktualizace evidence půdy.

[3] Konkrétně žalobkyně požadovala změnu údajů o uživatelských vztazích u půdních bloků, resp. dílů půdních bloků nacházejících se v k. ú. X, ve čtverci X (LV X, X a X).

[4] Fond vyzval žalobkyni i dotčené (stávající) uživatele pozemků k doložení právních důvodů užívání půdy.

[5] Dne 16. 3. 2015 vydal Fond Oznámení o provedení aktualizace evidence půdy. U řady bloků (popřípadě dílů půdních bloků), Fond provedl aktualizaci tak, jak žalobkyně požadovala, a zapsal žalobkyni jakožto uživatele dotčených pozemků do LPIS (geografický informační systém tvořen primárně evidencí využití zemědělské půdy). U některých z nich však žalobkyní požadovanou změnu neprovedl. V obecné rovině se jednalo o takové pozemky, v jejichž případě byla půda jejími předchozími vlastníky pronajata. Nájemci pak na výzvu správního orgánu doložili právní důvod užívání s tím, že v době rozhodování správních orgánů nájem stále trval.

[6] Proti uvedenému oznámení o provedení aktualizace evidence půdy podala žalobkyně námitku podle § 3g odst. 7 zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství (ve znění účinném do 31. 12. 2014). Žalobkyně požadovala, aby její žádosti bylo vyhověno, neboť nájemní smlouvy předložené uživateli jsou nepravdivé a neplatné.

[7] Žalovaný však této námitce v záhlaví specifikovaným rozhodnutím ze dne 7. 7. 2015 nevyhověl. Veškeré smlouvy, které si žalovaný vyžádal a učinil je součástí spisového materiálu, spolu s čestným prohlášením bývalé majitelky pozemků A. K. svědčí ve prospěch dosavadních uživatelů. Žalovaný uzavřel, že žalobkyně nevznesla žádné argumenty ani důkazy, které by mohly tento závěr zpochybnit.

II. Řízení před městským soudem

[8] Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou podanou k Městskému soudu v Praze.

[9] Ten rozsáhle rekapituloval uživatelské vztahy k předmětným pozemkům a zabýval se odůvodněním (ne)provedení změn v evidenci půdy ze strany žalovaného. Dospěl přitom k závěru, že správní orgány se zabývaly obsahem nájemních smluv dostatečně.

[10] Žalobní bod, že stěžejním argumentem bylo toliko prohlášení původních vlastníků pozemků, se podle soudu nezakládal na pravdě. Ve vztahu k P. M. (původnímu spoluvlastníkovi pozemků) soud k odůvodnění napadeného rozhodnutí navíc doplnil, že na základě zmíněné smlouvy ze dne 2. 1. 2004 byl uzavřen nájemní poměr do 30. 9. 2014, přičemž ze spisového materiálu vyplývá, že dne 1. 12. 2006 uzavřel tento spoluvlastník další smlouvu o nájmu, a to se společností Horňácká farma s. r. o. s nájmem do 31. 12. 2022.

[11] Podle soudu nemělo ve spise oporu ani tvrzení žalobce, že pokud se v minulosti s největší pravděpodobností vyskytly duplicitní smlouvy, tyto smlouvy skončily k 30. 9. 2014. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že A. K. uzavřela se společností AGRO SALIX s. r. o. smlouvu s koncem nájmu do 30. 9. 2016, P. M. uzavřel smlouvu se společností Horňácká farma s. r. o. s ukončením nájmu do 31. 12. 2022, M. M. uzavřela smlouvu s ukončením nájmu do 30. 9. 2016. Žádná z těchto smluv neskončila k 30. 9. 2014.

[12] Městský soud uzavřel, že v této věci byly správní orgány povinny posoudit, zda žalobkyně doložila, že je reálným uživatelem předmětných pozemků. V průběhu řízení však byly předloženy smlouvy o nájmu, které zpochybňují oprávněnost žalobkyně předmětné pozemky fakticky užívat. Jelikož nebylo jednoznačně postaveno, že žalobkyně je oprávněným uživatelem předmětných nemovitostí, nebyly splněny podmínky pro to, aby jí požadované změny do evidence byly zapsány. Z hlediska autoritativního rozhodnutí o vzájemných vztazích odkázal soud žalobkyni na civilní soudy.

III. Kasační stížnost

[13] Proti rozsudku městského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.).

[14] Podle stěžovatelky jsou závěry vyslovené v napadeném rozsudku odlišné od názoru kasačního soudu vysloveného v rozhodnutí ze dne 22. 6. 2016, č. j. 2 As 20/2016 - 29, byť je na toto rozhodnutí odkazováno v odůvodnění napadeného rozsudku.

[15] Rozhodující správní orgány postupovaly v rozporu s názorem kasačního soudu vysloveným v citovaném rozsudku. Na úplné zjištění skutkového stavu totiž prakticky rezignovaly, neboť měly nesprávně za to, že to není pro správné rozhodnutí v dané věci podstatné.

[16] Krajský soud pak v rozporu s tímto stanoviskem vložil při posuzování zákonnosti správního rozhodnutí důraz na reálného uživatele předmětných pozemků, aniž by považoval za potřebné zkoumat, zda tento reálný uživatel pozemky užívá na základě platného právního titulu ve smyslu názoru vysloveného v judikatuře.

[17] Jelikož ve správním řízení nebylo rozhodováno, zda uživateli pozemků svědčí platný právní titul pro jejich užívání a správní soud v rozporu se zákonem a judikaturou kasačního soudu v této skutečnosti nespatřil právní vadu, stěžovatelka považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

[18] Žalovaný se ve stanovené lhůtě ke kasační stížnosti nevyjádřil.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[19] Kasační stížnost je přípustná. Nejvyšší správní soud přezkoumal rozhodnutí krajského soudu v mezích uplatněných důvodů a případných vad, ke kterým by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[20] Kasační soud se nejprve zabýval otázkou, zda žalobou napadené rozhodnutí ve věci aktualizace evidence půdy podléhá přezkumu ve správním soudnictví.

[21] Touto problematikou se zabýval Městský soud v Praze již ve vztahu k rozhodnutí o nezařazení do evidence podle § 3e zákona o zemědělství v rozsudku ze dne 30. 4. 2009, č. j. 11 Ca 143/2008 - 35, č. 2666/2012 Sb. NSS. Dospěl k závěru, že za situace, kdy evidence zemědělské půdy slouží pro účely poskytování dotací, vede odepření zaevidování pozemku k tomu, že žadateli následně nebude dotace poskytnuta. Nelze proto tvrdit, že

rozhodnutí o zařazení do evidence má pouze evidenční charakter. Městský soud tak uzavřel, že rozhodnutím o nezařazení do evidence využití zemědělské půdy je zasahováno do veřejných subjektivních práv žadatele, neboť *de facto* zásadně předurčuje výsledek rozhodování o poskytnutí dotace. Proto lze takové rozhodnutí napadnout správní žalobou dle § 65 a násl. s. ř. s.

[22] S odkazem na toto rozhodnutí pak rovněž kasační soud dospěl k závěru, že rozhodnutí Ministerstva zemědělství podle § 3g odst. 7 zákona o zemědělství (nyní odstavec 6 téhož ustanovení ve znění účinném od 1. 12. 2017) podléhají přezkumu ve správním soudnictví (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2015, č. j. 3 As 187/2014 – 37, a ze dne 22. 3. 2016, č. j. 2 As 20/2016 – 29).

[23] Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí správních orgánů ze skutkových a právních okolností, které tu byly v době rozhodování správních orgánů. Oznámení o zahájení řízení bylo vydáno dne 14. 11. 2014, dne 16. 3. 2015 vydal Fond oznámení o provedení aktualizace evidence půdy a rozhodnutí žalovaného o zamítnutí námitek bylo vydáno dne 7. 7. 2015. Podle přechodných ustanovení novely zákona o zemědělství se však řízení zahájená podle zákona o zemědělství přede dnem nabytí účinnosti této novely a do tohoto dne pravomocně neskončená dokončí podle dosavadních právních předpisů (viz čl. II bod 1 zákona č. 179/2014 Sb.). Soudy tedy přezkoumávají rozhodnutí žalovaného podle zákona o zemědělství ve znění účinném do 31. 12. 2014.

[24] Smyslem vedení evidence využití zemědělské půdy je podle § 3a odst. 1 zákona o zemědělství vytvoření podkladů pro kontrolu správnosti údajů uvedených v žádosti o dotaci a ke kontrole plnění podmínek dotace. Za tímto účelem se do předmětné evidence zaznamenávají údaje stanovené v § 3a odst. 5 zákona o zemědělství. Evidence zemědělské půdy podle uživatelských vztahů je tedy určitým záznamem zákonem stanovených informací o půdních blocích, jenž slouží ke zjednodušení a urychlení poskytování dotací, a to tím, že správní orgán při poskytování dotací vychází z informací, které jsou do této evidence zapsány na základě průkazných dokladů předložených příslušnou osobou.

[25] Podle § 3g odst. 9 zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství, ve znění účinném do 31. 12. 2014, jež se dle přechodných ustanovení novely vztahovalo k rozhodnutí žalovaného „[m]*inisterstvo může na základě vlastního zjištění, popřípadě vlastního podnětu, na základě podnětu orgánu veřejné správy nebo na základě podnětu vlastníka pozemku, na němž se nachází půdní blok, popřípadě díl půdního bloku, zahájit řízení vedoucí k aktualizaci evidence půdy, popřípadě k úplnému vynětí z evidence půdy. Ministerstvo vyzve dotčené uživatele k odstranění zjištěných pochybností ve lhůtě jím stanovené, která nesmí být kratší než 15 dnů ode dne doručení výzvy. Ustanovení odstavců 3 až 8 se vztahují na aktualizaci evidence půdy, popřípadě na úplné vynětí z evidence půdy podle tohoto odstavce přiměřeně. Právní účinky změny v evidenci půdy provedené na základě tohoto odstavce nastávají dnem následujícím po dni, kdy ministerstvo zahájilo řízení podle tohoto odstavce.*“

[26] Podle § 3g odst. 3 písm. c) zákona o zemědělství v rozhodném znění „[z]*jistí-li ministerstvo, že ohlášení změny, popřípadě ohlášení zařazení podle odstavců 1 a 2 je v rozporu s údaji vedenými v evidenci půdy, jiným ohlášením změny, ohlášením zařazení, vyzve uživatele, který učinil ohlášení změny, popřípadě ohlášení zařazení, popřípadě uživatele dotčeného tímto*

ohlášením k předložení písemné dohody odstraňující vzájemný rozpor nebo k předložení dokladu prokazujícího právní důvod užívání zemědělské půdy, která se stala předmětem rozporu, a to ve lhůtě stanovené ministerstvem, která nesmí být kratší než 15 dnů ode dne doručení výzvy."

[27] Nejvyšší správní soud nejprve v nyní projednávané věci poznamenává, že ačkoli oba správní orgány shodně uvádí, že aktualizace evidence půdy byla provedena na základě „ohlášení uživatele" (stěžovatelky), je zřejmé, že se jednalo o „podnět" stěžovatelky jakožto vlastníka pozemku ve smyslu § 3g odst. 9 zákona o zemědělství. Tato nepřesnost však nepředstavuje vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť správní orgán postupuje i v případě podnětu vlastníka pozemku k aktualizaci evidence půdy přiměřeně dle § 3g odst. 3 až 8 zákona o zemědělství (tedy přiměřeně podle ustanovení týkajících se ohlašovatele).

[28] Podle *de facto* jediné kasační námitky stěžovatelky jsou závěry vyslovené v napadeném rozsudku městského soudu odlišné od názoru kasačního soudu vysloveného v rozhodnutí ze dne 22. 6. 2016, č. j. 2 As 20/2016 - 29. Tento názor lze shrnout tak, že správní orgány nemohou rezignovat na zjišťování skutečného stavu věci a měly by objasnit, kdo užívá pozemky na základě platného právního titulu. Jedině tak mohou následně rozhodnout o navržených změnách v evidenci půdy.

[29] Tento rozsudek kasačního soudu byl v minulosti vydán v případě téže stěžovatelky, která se již tehdy soudila o zápis užívacích práv k zemědělské půdě ve čtverci X, k. ú. X. Kasační soud tehdy zrušil rozsudek městského soudu i obě rozhodnutí správních orgánů.

[30] Jakkoliv závěr vyslovený v tomto namítaném rozsudku nepředstavuje přímou instanční závaznost pro nyní projednávaný případ – neboť tentokrát je již předmětem přezkumu nové (další) řízení o aktualizaci evidence, jež stěžovatelka v mezidobí iniciovala – přesto mají závěry vyslovené v citovaném rozsudku pochopitelně význam i v nyní projednávané věci. „*Jestliže Nejvyšší správní soud má v souladu s § 12 s. ř. s. zajišťovat jednotu rozhodování v oblasti správního soudnictví, musí rozhodovat jednotně i on sám. Pokud tedy existuje rozhodnutí řešící stejnou právní otázku, je na místě, aby se Nejvyšší správní soud závěry uvedenými v takovém rozhodnutí sám řídil*" (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2017, č. j. 3 As 230/2015 - 55.

[31] Důvody, které kasační soud vedly k výše shrnutému názoru, byly takové, že Fond (jakožto specializovaný správní orgán) tehdy zcela rezignoval na posouzení množství předkládaných nájemních smluv. Jako předběžnou otázku nedovodil, kdo ve skutečnosti užívá předmětné pozemky na základě platného právního titulu. Fond se nacházel v poměrně nepřehledné situaci, kdy mu byla předložena celá řada nájemních smluv. Veden přesvědčením, že si tak určitým způsobem „usnadní" situaci, vyhnul se posouzení této předběžné otázky a svůj závěr o (ne)provedení aktualizace evidence půdy opřel toliko o prohlášení původních vlastníků o tom, zda a komu v minulosti půdu pronajali.

[32] Takový přístup je však nepřípustný nejen podle stěžovatelkou namítaného rozsudku ze dne 22. 6. 2016, č. j. 2 As 20/2016 - 29, ale podle ustálené judikatury tohoto soudu vůbec (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2015, č. j. 3 As 187/2014 – 37, nebo ze dne 28. 2. 2018, č. j. 10 As 110/2017 - 33).

[33] Jinými slovy, pokud by Fond a žalovaný i nyní rezignovali na předmětné posouzení předběžné otázky uživatelských vztahů na základě platného právního titulu, správní orgány by tím zatížily svá rozhodnutí nepřezkoumatelností.

[34] V souladu s těmito judikatorními závěry se tak městský soud v nyní projednávaném případě zaměřil na to, jakým způsobem (a zda dostatečně) správní orgány postupovaly směrem k objasnění uživatelských vztahů k dotčené zemědělské půdě. V této souvislosti městský soud podrobně rekapituloval obsah správního spisu na straně 3 až 6 napadeného rozsudku. Účastníkům řízení je obsah rozsudku městského soudu znám, všechna rozhodnutí správních soudů jsou ostatně veřejně dostupná, proto kasační soud na danou část rozsudku jen ve stručnosti odkazuje.

[35] Fond (jako prvostupňový správní orgán) k jednotlivým požadovaným půdním blokům či dílům půdních bloků vždy uvedl, zda změna byla provedena či nikoliv a z jakého důvodu k tomuto závěru dospěl. Jmenoval jednotlivé smlouvy a posoudil jejich hodnověrnost ve vzájemné souvislosti podle § 3g odst. 3 písm. c) ve spojení s § 3g odst. 9 zákona o zemědělství v rozhodném znění. Z hlediska členění odůvodnění správního rozhodnutí uvedl vyčerpávajícím způsobem důvody u prvního pozemku, u něhož neshledal podmínky pro provedení změny (půdní blok/díl půdního bloku X, parc. č. X). Následně u dalších pozemků, u nichž ohlášená změna nebyla provedena, odkázal na smlouvy a čestné prohlášení, které byly uvedeny v odůvodnění k prvnímu z pozemků.

[36] Nejvyšší správní soud se proto ztotožnil se závěrem městského soudu, že se Fond tentokrát v souladu s judikaturou správních soudů odpovídajícím způsobem zabýval obsahem předložených nájemních smluv. Skutečnost, že opět odůvodnil neprovedení změn i za použití předložených čestných prohlášení původních vlastníků, nepředstavuje odchýlení se od právního názoru vysloveného v rozsudku sp. zn. 2 As 20/2016. Jak již bylo uvedeno, správní orgán se nyní již podrobně zabýval obsahem nájemních smluv a teprve za situace, kdy byly smlouvy v daném období duplicitní, verifikoval jejich správnost s ohledem na čestné prohlášení.

[37] Stěžejním argumentem stěžovatelky v řízení o žalobě bylo především tvrzení, že nájemní smlouvy předložené stávajícími uživateli jsou „nepravdivé a neplatné“. Jestliže se však nejedná o zjevné falsum, správní orgány se odpovídajícím způsobem zabývají obsahem těchto smluv a následně dospějí k závěru, že tyto smlouvy obstojí i vedle dalších podkladů jako jsou čestná prohlášení původních vlastníků, správní orgán již nemá prostor podnět stěžovatelky vyřešit jinak, než že celé řízení vyústí v nemožnost změny uživatelských práv v LPIS. Závěr správních orgánů i městského soudu tak byl dle kasačního soudu správný.

[38] Současně však nelze odhlédnout od skutečnosti, že z obsahu soudního a správního spisu, jakož i ze všech vyjádření žalovaného i účastníků správního řízení plyne závěr, že spor mezi podnikateli o uživatelská práva k pozemkům stále nebyl vyřešen. Konflikt mezi stěžovatelkou a celou řadou subjektů je tak stále živý. Této okolnosti si je kasační soud dobře vědom.

[39] Samotný evidenční zápis do LPIS má čistě deklaratorní charakter (podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2011, č. j. 9 Ca 355/2008 - 46) a představuje tedy

obdobu záznamu do katastru nemovitostí. Podle čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod správní orgán nemůže zasahovat do práv a povinností občanů jinými způsoby, než mu dovoluje zákon. V daném případě zákon o zemědělství dovoluje správnímu orgánu toliko posoudit podnět či ohlášení podle § 3g zákona o zemědělství z toho hlediska, zda splňuje v kontextu veškerých v řízení doložených dokumentů všechny znaky požadované pro provedení změny v evidenci půdy.

[40] Správní orgán je tedy sice povinen v řízení o aktualizaci evidence půdy učinit si úsudek o této předběžné otázce, tj. zda stěžovatelce v souladu s požadovanou změnou svědčí právní titul užívání půdy. Podstatné pro stěžovatelku v této značně problematické situaci však je, že toto posouzení, zda podnikatel půdu užívá a z jakého právního důvodu, nepředstavuje autoritativní rozhodnutí o soukromoprávních vztazích mezi vlastníkem (žalobkyní) a nájemníky půdy, s nimiž smlouvy uzavřeli předchozí majitelé na dlouhé roky dopředu. Závazné řešení této otázky totiž náleží až do pravomoci nalézacího soudu v občanskoprávním řízení.

[41] Jinými slovy, závěr správních orgánů o (ne)provedení aktualizace nepředstavuje vyústění sporu mezi účastníky řízení. Správní orgány pouze v nyní projednávaném případě rozhodly na základě dosavadně zjištěných skutečností, zda je či není možné v současnosti evidenci aktualizovat tak, jak stěžovatelka požadovala.

[42] Co se týče možného civilního sporu, v obecné rovině platí, že nabyvatel vlastnického práva vstupuje do všech práv a povinností původního vlastníka. Součástí správního spisu není kupní smlouva, na základě které stěžovatelka půdu nabyla, resp. stěžovatelka tuto smlouvu nedoložila. V průběhu celého správního, jakož i soudního řízení se přitom dovolává toho, že byla původními vlastníky oklamána: podle svého vyjádření byla při podpisu smlouvy ubezpečena, že pozemky nejsou pronajímány. I tyto konkrétní otázky, tj. okolnosti nabytí vlastnického práva, věcné právo nájmu nabyté v dobré víře, platnost nájemní smlouvy a okolnosti jejího eventuálního vypovězení, bude mezi účastníky sporu oprávněn posoudit civilní soud.

[43] S pravomocným civilním rozsudkem bude stěžovatelka moci v budoucnu iniciovat nové řízení o aktualizaci evidence. V této souvislosti Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že takový rozsudek civilního soudu bude následně závazný i pro Fond a ministerstvo, resp. bude „podkladem“ pro jeho rozhodnutí podle § 57 odst. 3 správního řádu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2015, č. j. 3 As 187/2014 – 37). Vyloučení správního řádu v této věci již v současné době zákon o zemědělství v aktuálním znění nestanovuje.

[44] Nad rámec kasační soud dodává, že v případě, kdy stěžovatelka v budoucnu opět iniciuje řízení o aktualizaci evidence, je nanejvýše vhodné, aby Fond stěžovatelku vyzval podle § 3g odst. 2 zákona o zemědělství ve znění účinném od 1. 12. 2017 rovněž k tomu, aby mu sdělila informaci, zda v této věci iniciovala řešení sporu před civilními soudy. Pokud by tak stěžovatelka učinila, v takovém případě by Fond mohl přerušit řízení do pravomocného rozhodnutí sporu v civilním řízení. Aktuální znění zákona o zemědělství v této věci subsidiární využití správního řádu rovněž nevylučuje, a je proto možné uplatnit § 64 správního řádu.

V. Závěr a náklady řízení

[45] S ohledem na nedůvodnost stěžovatelčiny námitky Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[46] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v tomto řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady běžné administrativní činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. srpna 2018

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu